U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce: **Ing. F. D.,** zemřelý dne 10. 8. 2013, ke dni úmrtí zastoupený JUDr. Václavem Vlkem, advokátem se sídlem Sokolovská 22, Praha 8 - Karlín, proti žalované: **Poslanecká sněmovna Parlamentu České republiky,** se sídlem Sněmovní 4, Praha 1, zastoupené JUDr. Markem Nespalou, advokátem se sídlem Vyšehradská 21, Praha 2, o přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 16. 4. 2010, č. j. 4166/2010, o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 11. 2012, č. j. 11 A 138/2010 – 61,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadla žalovaná v záhlaví uvedený rozsudek Městského soudu v Praze, kterým bylo zrušeno její rozhodnutí ze dne 16. 4. 2010, č. j. 4166/2010, a věc jí byla vrácena k dalšímu řízení. Žalovaná tímto rozhodnutím zamítla odvolání žalobce proti rozhodnutí kontrolního výboru Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky ze dne 3. 2. 2010, č. j. KV/3.2.10/017K, jímž mu byla podle § 2 zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, a § 33 odst. 2 zákona č. 166/1993 Sb., o Nejvyšším kontrolním úřadu, uložena pořádková pokuta ve výši 50.000 Kč z důvodu zjištění kontrolního výboru žalované, že žalobce jako prezident Nejvyššího kontrolního úřadu odmítl poskytnout součinnost při kontrole hospodaření Nejvyššího kontrolního úřadu prováděné na základě usnesení Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky č. 1278 ze dne 12. 6. 2009.

Nejvyšší správní soud ze sdělení Magistrátu města Jihlavy ze dne 9. 10. 2013 zjistil, že žalobce dne 10. 8. 2013 zemřel. Tímto pozbyl způsobilost být účastníkem řízení o kasační stížnosti (§ 33 odst. 2 s. ř. s.), zároveň jeho úmrtím došlo k zániku plné moci udělené advokátovi JUDr. Václavu Vlkovi (§ 28 odst. 5 č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s § 64 s. ř. s.).

Jestliže účastník ztratí po zahájení soudního řízení způsobilost být účastníkem řízení dříve, než řízení bylo pravomocně skončeno, pak podle § 107 odst. 1 o. s. ř. soud posoudí podle povahy věci, zda v řízení může pokračovat. Podle odstavce 2 tohoto ustanovení ztratí-li způsobilost být účastníkem řízení fyzická osoba a umožňuje-li povaha věci pokračovat v řízení, jsou procesním nástupcem, nestanoví-li zákon jinak, její dědici, popřípadě ti z nich, kteří podle výsledku dědického řízení převzali právo nebo povinnost, o něž v řízení jde.

Předmětem řízení v projednávaném případě je přezkum správního rozhodnutí o uložení pořádkové pokuty. Nejvyšší správní soud na tomto místě připomíná, že ačkoli smyslem ukládání pořádkových pokut je především umožnění efektivního průběhu řízení či provedení státního dozoru a zabránění průtahům či jiným problémům, nelze opomenout, že i ukládání pořádkových pokut je součástí správního trestání a představuje donucovací prostředek sankčního charakteru.

Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu se ve správním trestání obecně uplatňují základní zásady trestání soudního (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, č. j. 8 As 17/2007 – 135, publ. pod č. 1338/2007 Sb. NSS, www.nssoud.cz). V trestněprávní doktríně přitom platí zásada nepřípustnosti trestního stíhání toho, kdo zemřel [srov. § 11 odst. 1 písm. e) a dalších navazujících ustanovení zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení (trestní řád)]. Z této zásady ostatně vychází i řízení o přestupcích [§ 76 odst. 1 písm. i) zákona o přestupcích]. Judikatura Nejvyššího správního soudu pak princip nepřípustnosti trestního stíhání vztáhla obecně na správní trestání fyzických osob a dovodila, že zemřel-li žalobce v průběhu řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu o vině za spáchání správního deliktu a o uložení správní sankce, nemůže soud v řízení pokračovat s procesním nástupcem, protože to povaha věci neumožňuje (viz rozsudek ze dne 30. 4. 2008, č. j. 3 Ads 42/2008 - 75, publikovaný pod č. 1592/2008 Sb. NSS). Stejně je třeba postupovat i v řízení o kasační stížnosti.

Povaha projednávané věci tak vylučuje pokračování v řízení s procesním nástupcem žalobce. Za této situace je jeho nedostatek způsobilosti být účastníkem řízení takovým nedostatkem podmínek řízení, který nelze odstranit. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. odmítl.

Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve s pojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byl-li návrh na zahájení řízení odmítnut.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 6. listopadu 2013

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda

senátu